Boeken van Maren Stoffels

Ook verkrijgbaar als e-book

8+
Schim in het bos

11+
Dreadlocks & Lippenstift
Piercings & Parels
Cocktails & Ketchup
Sproetenliefde
Op blote voeten
Je bent van mij!
Met mijn ogen dicht
Verliefd op alle 3
Stapelverliefd
Verliefd op de verkeerde?
Omdat jij anders bent

12+
Vlucht van Elin
Tara vecht terug
Gezicht van Britt
Verboden voor ons
Verboden voor mij

15+
Ik denk dat dit het einde is
Ik zie je tussen de wolken

Check ook

www.marenstoffels.nl
www.facebook.com/marenstoffels
@marenstoffels
instagram.com/marenstoffels
Filmpjes op YouTube

MAREN STOFFELS

Race

Leopold | Amsterdam

voor MANDY,
drie keer is
BOOTRECHT.

Eerste druk 2017
© 2017 tekst: Maren Stoffels
Vormgeving omslag en binnenwerk: Caren Limpens
Omslagbeelden: Shutterstock
Auteursfoto: © Stefan Neeven
Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl
ISBN 978 90 258 7235 9 / NUR 283

MIX
Papier van verantwoorde herkomst
FSC® C004472

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Ik zie je lopen daar
Helemaal alleen
Door de regen van vannacht
En wat doe ik daar
Helemaal alleen
In het zonlicht van de dag

- Nielson

RIVER

Ties en ik zitten naast elkaar in een duinpan. Voor ons slaan de golven op het strand.

'Ooit ben ik hier weg.'

Dit is helemaal niet het goede moment om zoiets te zeggen, ik weet heus wel welke dag het vandaag is. Vanochtend schrok ik van de datum op de scheurkalender, ook al weet ik al weken dat de sterfdag van Ties' moeder eraan zit te komen.

Misschien moet ik iets zeggen over Monica, zodat Ties mijn voorzet kan inkoppen, maar ik durf het niet.

Het duurt vierentwintig golven voordat hij iets terugzegt.

'Waar wil je dan heen?'

'Als ik de zee maar kan zien,' zeg ik. 'Dat is het belangrijkst.'

'En ik dan?'

'Jij blijft hier natuurlijk.'

Ik kijk opzij. Ties' blonde haren wapperen om zijn hoofd. Dit zijn de enige momenten waarop ik zijn flaporen kan zien. Om die reden heeft Ties een hekel aan de wind, weet ik. Ik weet alles van hem. Dat hij altijd panisch zijn haren over zijn oren kamt, dat hij een hekel heeft aan in de aandacht staan, dat hij zijn spaghetti het liefst eet met de saus ernaast en dat hij zijn hele leven op het eiland wil blijven wonen.

'Ik ga met je mee.'

Ik kan het niet laten om te lachen. 'Ja, hoor.'

'Echt.'

'Je bent pas een paar keer van het eiland af geweest,' zeg ik. Ties' ouders zijn hier ook geboren en zijn moeder is hier doodgegaan. Precies een jaar geleden.

Ties zwijgt. Vroeger kon ik zien wat hij dacht, bij hem was ik net een helderziende. Maar dat is driehonderdvijfenzestig dagen geleden opgehouden.

Ik kijk weer naar de golven. Waarom zeg ik niets over zijn moeder? Nu lijkt het net of ik deze dag ben vergeten, terwijl ik er elke dag mee wakker word.

Ik moet de laatste zijn geweest die Monica die dag heeft gezien, maar dat heb ik Ties nooit verteld.

Het was zeven uur in de ochtend, ik zocht met gebogen hoofd het strand af. Op zoek naar van alles, maar nog geen idee wat precies. Over een paar uur kwam de eerste lading toeristen aan met de boot, maar nu had ik het strand nog even voor mezelf.

En toen gebeurde het…

Er botste iemand tegen me op.

Als eerste zag ik haar gympen, maar dat was al genoeg om haar te herkennen. Ze knipte haar veters tenslotte altijd een stukje af, omdat ze nooit zin had om ze te strikken.

Dit kon maar één iemand zijn: Monica.

De eerste dagen na haar dood draaide alles om de begrafenis. Ties en zijn broer Douwe legden bloemen op de kist, zijn vader Richard hield een toespraak. Daarna kwamen er weken van tranen, ik kon niet geloven dat Monica er niet meer was. Elke keer als ik bij Ties thuiskwam, leek het huis immens groot, ook al was er maar één gezinslid minder. Monica kon ruimtes vullen door er gewoon te zijn.

Uiteindelijk durfde ik niet meer bij hem langs te gaan, uit angst voor wat ik zou voelen. We spreken nu alleen nog buiten de deur af, ik ben in geen maanden bij hem thuis geweest.

Ties sprak niet over wat hij voelde, en ook ik liet het onderwerp rusten. En nu is het zo lang geleden dat ik niet meer over zijn moeder durf te beginnen. Monica is een berg geworden waar ik niet meer overheen kom.

Er vliegt een krijsende zeemeeuw boven ons hoofd, die lijkt te zeggen dat ik een slappeling ben.

In de verte trekt een schip voorbij, het strand is net een lap uitgerold koekjesdeeg. Geel, zacht.

Dit eiland was een droom, ik vond het fantastisch toen we hierheen verhuisden aan het begin van groep acht. Maar nu voelt deze plek al driehonderdvijfenzestig dagen als een gevangenis.

‘Ooit ben ik hier weg.’

Rivers woorden voelen als messteken. Zeker vandaag.

Niemand lijkt het iets te kunnen schelen wat voor dag het is. Vanochtend was pap al aan het klussen aan het tuinhuis, een laatste droom van mama, en Douwe sliep uit. Ik fietste met twee boterhammen in mijn hand naar het strand.

‘Waar wil je dan heen?’ hoor ik mezelf vragen. Hoewel River naast me zit, voelt ze plotseling onbereikbaar. Alsof ze al weg ís.

Ik weet dat River gek is op de zee. Het geluid en de geur ervan, die kan ze niet missen. Maar zeeën heb je overal. Bij Australië bijvoorbeeld, dat is één groot eiland…

Bij het idee dat ze weggaat, krijg ik het benauwd. Sina is tenslotte ook al vertrokken. Mijn oude buurmeisje ging na groep acht naar het gymnasium op het vasteland, waar ze in een gastgezin woont. Ze komt alleen in de zomervakanties thuis, omdat ze anders te veel heimwee heeft als ze weer terug moet. Haar ouders gaan daarom altijd naar haar toe.

Het eerste jaar dat Sina weg was, heeft ze me heel wat brieven gestuurd, maar die heb ik nooit beantwoord. Ik kon het niet. Het voelt niet meer hetzelfde als je iemand maar zeven weken per jaar ziet en je weet dat ze daarna weer weggaat.

De eerste zomer dat Sina weer thuiskwam, stierf mama. Ik wilde in die maanden helemaal niemand om me heen hebben.

Het afgelopen schooljaar heeft Sina me opnieuw geschreven, maar na drie onbeantwoorde brieven is ze gestopt met schrijven.

River was laaiend, die denkt nog steeds dat Sina míj heeft laten stikken. Ik heb het maar zo gelaten, volgens mij heeft River Sina toch nooit gemogen.

In groep acht had ik constant het idee dat ik tussen hen moest kiezen. Een onmogelijke keuze.

Toen Sina naar het vasteland vertrok, zijn River en ik automatisch naar elkaar toe gegroeid. We deden alles samen. Er gaat nog steeds geen dag voorbij dat we elkaar niet zien.

En nu wil River ook weg. Waarom kan alles niet gewoon blijven zoals het is?

‘Ik ga met je mee.’

'Ja, hoor.' River lacht.

'Echt.'

‘Je bent pas een paar keer van het eiland af geweest.’

Mijn vader vindt het niet nodig om op vakantie te gaan, Douwe zit hier prima. En sinds een jaar deel ik hun mening. Ik moet hier blijven, voor mama. Als ik mijn ogen sluit, kan ik haar stem horen. Ik kan dan met haar praten alsof ze naast me zit. Op het vasteland zal haar stem verdwijnen, dat weet ik zeker. Mama kent de weg daar niet, ze zal verdwalen. Net als ik.

‘Blijf gewoon hier,’ zeg ik.

Ik wil dat River zegt dat ze niet zonder mij kan, maar in plaats daarvan springt ze op. Vanuit het niets begint ze te rennen, de duinpan af.

Ik ga achter haar aan. Ik heb lang niet hardgelopen, maar mijn voeten hebben de juiste techniek onthouden. Kilometers over het eiland rende ik, Douwe verklaarde me voor gek. Mijn broer is a-sportief, maar ik vond het fantastisch dat ik overal naartoe kon zonder vervoermiddel. Elke week hield ik het langer vol dan de week ervoor. Waarom ben ik er eigenlijk mee gestopt?

River rent door, helemaal tot aan de vloedlijn. Ze laat de zee zelfs over haar voeten spoelen.

Zo ver ga ik niet. Ik heb de zee al driehonderdvijfenzestig dagen niet gevoeld.

RIVER

Krabbenlijkjes, een bierdop met scherpe kartels, lege plastic flesjes en een vergeten hondenspeeltje.

Op het strand ligt van alles, als je maar kijkt. En dat is wat ik doe. Urenlang, elke dag opnieuw. Ties is naar huis, ik liep met hem mee tot aan de opgang. Er lag daar een groene mountainbike in het zand. Kennelijk was er, naast ons, nog een vroege vogel op het strand.

Ik keek Ties na tot hij niet meer dan een fietsend stipje in de duinen was. Hij was vanochtend nog stiller dan normaal.

Waarom moest ik nou zo nodig over weggaan beginnen? Dat zal sowieso pas na de middelbare school zijn, nu nog niet. Ik had mijn mond moeten houden.

Ik kijk weer naar de grond. Terwijl ik zoek, verdwijnt Ties langzaam naar de achtergrond. Er is alleen de spanning van iets zeldzaams vinden.

De bovenste lade van mijn kast is gevuld met mijn 'schatten'. Elk voorwerp is uniek. Ik heb mijn verzameling nooit aan iemand laten zien, dit is iets van mij alleen.

Verderop ligt een bult. Een dode zeehond? Laatst lag er eentje op het strand, de ingewanden hingen er als een duveltje uit een doosje uit.

Als ik dichterbij kom, zie ik wat het is: kleding. Een korte broek met een leren riem en een banaangeel T-shirt. Geen onderbroek, sokken of schoenen.

Dit is net als een jaar geleden. Toen vond de strandwacht ook een hoopje kleding…

Ik voel mijn hartslag versnellen.

'Hallo?'

Er is niemand te zien. Op zulke zonnige dagen lijkt het water verleidelijk, maar het is in feite ijskoud. Bovendien zijn de golven nu gevaarlijk hoog, de stroming is sterk. Iedereen van het eiland weet dat, toeristen worden soms nog verrast. Horen deze kledingstukken bij de eigenaar van de groene mountainbike?

'Hallo?!'

Weer geen antwoord. Het voelt alsof er zand in mijn keel zit. Even ben ik terug in Ties' woonkamer, precies een jaar geleden. Hij zat met rode ogen op de bank, maar ik zag geen tranen. Die heb ik nooit bij hem gezien. Ties wacht altijd met huilen tot ik weg ben, of hij stopt voordat ik binnenkom.

Ik speur de zee af, op zoek naar een hoofd boven water. Ik loop zelfs een stukje de zee in, waardoor mijn broek tot aan mijn knieën zeiknat wordt. Moet ik de strandwacht waarschuwen?

Maar dan komt er plotseling iemand boven. Ik slaak een kreet.

De jongen staat op nog geen vijf meter afstand en draagt alleen een onderbroek, die aan zijn bovenbenen plakt.

Hij lacht zijn spierwitte tanden bloot. Of ze lijken spierwit, omdat de rest van zijn huid zo bruin is. Er lopen meer gebruinde mensen op het eiland rond door de zon, maar deze jongen heeft dit kleurtje van zichzelf. De kleur van karamel.

Benny, schiet het door me heen, maar hij is het niet. Natuurlijk niet. De beste vriend van Monica heb ik niet meer gezien sinds ze dood is.

'Schrok je?' De jongen grijnst.

Dit is niet zoals toen, er verdrinkt niemand. Ik moet rustig worden, maar ik hap naar lucht als een vis op het droge.

‘Je klinkt benauwd.’

‘Het water is veel te wild om te zwemmen,’ zeg ik. ‘Ben je gek geworden?’

Hij moest eens weten wat hier een jaar geleden is gebeurd, dat de kranten vol stonden over Monica. Dat ze uren in het water heeft gelegen voordat ze eindelijk aanspoelde, kilometers verderop.

‘Ik verdrink heus niet,’ zegt de jongen, alsof ik mijn angst hardop heb uitgesproken. We lopen samen het strand op en hij trekt zijn shirt over zijn natte haren. Zelfs zijn korte broek trekt hij gewoon aan zonder zich af te drogen.

‘Ik zwem al mijn hele leven.’

Alsof dat wat uitmaakt! Monica was de beste zwemmer die ik kende.

‘Je kunt het niet winnen van de zee,’ zeg ik.

De jongen zegt niets meer en loopt richting de opgang. Zijn houding is zo nonchalant dat ik er boos van word. Alsof ik maar wat zeg…

Ik ga achter hem aan.

‘Je bent hier zeker op vakantie?’ Hij is niet van hier. Op dit eiland wonen maar een paar allochtonen, van wie Benny er één was. Bijna iedereen hier is blond, blonder, Ties.

‘Nee.’ De jongen loopt in een hoog tempo het duin op. Hij hijgt niet eens, alsof hij dit dagelijks tien keer doet.

‘Logeer je hier?’

‘Nee.’

Hij heeft een Surinaams accent. Zou hij daarvandaan komen?

‘Jij bent nieuwsgierig.’

De jongen trekt de groene mountainbike uit het zand en slingert zijn been over het zadel.

‘Je bent zeiknat,’ zeg ik.

‘Nou en? Ik droog onderweg wel op.’

‘Hoe heet je?’

Hij geeft geen antwoord, in plaats daarvan rijdt hij gewoon weg.

‘Hé,’ roep ik hem na. ‘Waar kom je vandaan?’

De jongen draait zich half naar me om waardoor hij bijna van het fietspad slingert.

‘Uit de zee!’

‘Pap? Douwe?’

De gordijnen van de woonkamer zijn dicht als ik binnenkom. Dat heeft Douwe zeker gedaan, die ontbijt het liefst in het donker. Ik trek ze snel open.

Er staat een leeg koffiekopje op de salontafel. Ik voel eraan, maar het kopje is koud. Mijn vader is dus al even weg.

Op de piano staat de foto van mama, die breed lachend in de lens kijkt. Zo keek ze alleen naar mijn vader, het was een lach die ze speciaal voor hem bewaarde. Hij heeft die foto gemaakt op het strand, toen ik nog in haar buik zat. Het is mijn lievelingsfoto, omdat ik het gevoel heb dat ik er ook een beetje op sta.

Ik til de klep van de piano op. Ik raak geen toets aan, maar ik hoop dat pap het zal doen. Vroeger kon mijn vader urenlang verdwijnen in zijn muziek, die hij zelf componeerde. Vaak kwam mama naast de piano staan en dan zong ze met hem mee. Er bestond geen tekst, die verzon ze ter plekke.

Op de tuintafel staan nog drie lege koffiekopjes, van vannacht waarschijnlijk. Ik hoorde pap tot ver na twaalven klussen, het duurde uren voordat ik in slaap viel.

Wat heeft hij vannacht eigenlijk aan het tuinhuis gedaan? Voor mijn gevoel schiet het voor geen meter op.

De buren beginnen ongeduldig te worden. In het begin lieten ze ons nog wel met rust, mama was tenslotte net dood, maar de laatste tijd komen er steeds meer klachten. De geluidsoverlast is asociaal.

Ik ga op de bank zitten en kijk met een hol gevoel om me heen. Binnen een jaar is ons huis veranderd in een zwijnenstal.

‘Mam?’

Ik wist niet wat ik zag toen ik de woonkamer binnenkwam. Alles stond anders. Boven de bank waren drie gaten zichtbaar waar eerder een schilderij had gehangen. Dat hing nu aan de andere muur. Op de salontafel stond een schaal met bonbons en op de vloer lag een kleed, dat nog naar plastic rook.

De stereo stond luid, ik hoorde de muziek buiten al. Mama had een

theedoek om haar zwarte haren geknoopt en danste in haar wijde rok door de kamer.

'Tiesepies!' Ze keek op alsof ik de liefde van haar leven was, die ze jaren niet had gezien. 'Daar ben je eindelijk!'

Ik had een hekel aan die bijnaam, maar ik vergat te mopperen.

'Wat ís dit allemaal?'

Mama pakte me bij mijn hand en draaide me een rondje. 'Denk je dat Ries het mooi vindt?'

Ik dacht aan pap, die geen moer om onze meubels gaf. Als hij maar ergens lekker kon zitten om films te kijken.

Ik keek nog een keer om me heen. Ons huis was veranderd in een plaatje uit een catalogus.

'Vast wel.'

Op de salontafel en in de vensterbank ligt nu een laag stof, in het door mama gekochte kleed zit een ondefinieerbare vlek, de krantenbak puilt uit en de afwas van een week staat op het aanrecht. Douwe wast alleen af wat hij nodig heeft en mijn vader lijkt de berg servies niet eens te zien.

Ik kijk nog een keer naar mama's foto.

'We kunnen het niet zonder jou,' fluister ik. En meteen daarna schaam ik me. Waarom zouden we het niet kunnen? Het slaat nergens op.

Ik sta op en laat warm water stromen. De fles afwasmiddel pruttelt als ik hem leegknijp.

Het water is veel te heet, maar dan wordt alles tenminste goed schoon. Ik schuif alle borden in één keer in het sop.

Er klinkt plotseling een tik op het raam boven de gootsteen. Ik schrik zo dat ik een handvol bestek in het water laat vallen. Het sop spat omhoog.

Als ik opkijk, kijk ik recht in een gezicht vol sproeten.

'Ties!' Sina's stem wordt gedempt door het glas. Ik moet twee keer kijken om er zeker van te zijn dat ze het is. Sina heeft nog altijd een spleetje tussen haar voortanden en hetzelfde rode haar, maar haar sproeten lijken vermenigvuldigd en ze oogt ouder. Volwassener. Alsof het geen jaar geleden is dat we elkaar voor het laatst hebben gezien, maar vijf.

'Ik kom zo wel even langs.' Sina trekt haar koffer met wieltjes over onze oprit.

Ik kijk haar na tot ze onze voortuin uit is. Sina is terug. Voor zeven hele weken.

Ze zei me net gedag alsof haar brieven gewoon zijn beantwoord. Ze komt zo meteen langs…

Wat wil ze van me? Dat we de draad van groep acht weer oppakken? Dat kan ik niet. Sinds Sina in een gastgezin woont, voelt de zee tussen ons als een oceaan.

Zal dat ook zo gaan met River? Ik sluit mijn ogen en haal diep adem.

'Mam? River gaat ook weg.'

Het blijft even stil. Dat doet ze wel vaker, op zich laten wachten. Maar dan hoor ik mama's stem, helder en duidelijk, alsof ze vlak naast me zit.

Dat kon je toch wel verwachten?

De eerste keer dat ik mama hoorde, was ik me rot geschrokken. Ik had zelfs onder mijn bed gekeken of ze daar soms lag. Was ik aan het doordraaien? Het kon, ik was tenslotte háár zoon. Misschien hoorde mama ook wel stemmen, was dat de reden dat ze soms zo somber was.

Maar dit was anders. Mama's stem maakte me gelukkiger dan ik in tijden was geweest. Het duurde een paar dagen, maar toen durfde ik weer tegen haar te praten.

'Wat als River mij vergeet?'

Dat is onzin, jij bent haar beste vriend, Tiesepies.

Ik vind het vreselijk als mama me zo noemt, maar ze houdt er nooit mee op. Volgens pap zei ze het al toen ik nog in de wieg lag, het is haar koosnaampje voor mij.

'Ze zal me niet eens missen,' zeg ik zielig.

Natuurlijk wel.

'En jij?' vraag ik. 'Mis jij mij?'

Heel erg. En Richard. En Douwe.

De voordeur gaat open, er klinkt gestommel.

'Ties?' Paps stem galmt door de hal. 'Ben je daar?'

Ik houd mijn ogen gesloten, ik wil nog geen afscheid nemen.

'Kom me even helpen, jongen.'

Ik hoop dat mijn vader opgeeft, maar na twee tellen hoor ik hem opnieuw.

'Deze planken zijn een beetje zwaar in mijn eentje.'

Dat vervloekte tuinhuis…

Ik zucht, doe mijn ogen open en fluister: ‘Tot later, mam.’

Maar ze is al weg. Mama verdwijnt zodra ik mijn ogen opendoe. Net als bij een perfecte goocheltruc.

Ik probeer te lezen in mijn nieuwe boek, maar het lukt me niet om me te concentreren. Mijn vader versleept de planken een voor een door de tuin. Als ze allemaal op hun plek liggen, bedenkt hij dat ze toch beter ergens anders kunnen liggen. Plotseling snap ik waarom de bouw nog altijd niet af is. De meeste mensen kunnen zo’n tuinhuis in een paar weken bouwen, maar mijn vader spreidt het klussen al een jaar uit. Waarom schiet hij niet op?

Ik leg mijn boek opzij. ‘Hoe heb je dit allemaal meegekregen?’

‘Ik heb een kleine aanhanger gehuurd. En dat jong heeft me geholpen met inladen.’

Ik weet meteen wie hij bedoelt. Abdel is van Douwes leeftijd en hij werkt in de weekends en de vakanties bij de bouwhandel.

Pap veegt het zweet van zijn voorhoofd. Hij ziet er moe uit. Na mama’s dood is hij minder gaan werken, maar in plaats van rust te nemen is hij elk vrij moment bezig met bouwen.

Hij heeft nauwelijks energie over voor zijn werk: pianoles geven bij mensen thuis.

Soms ben ik jaloers op zijn leerlingen, omdat zij hem wél horen spelen.

Ik kijk door het raam naar binnen, de klep van de piano zit alweer dicht. Het is een stilzwijgend spel. Ik zet hem open, pap doet hem dicht. Hij heeft sinds mama’s dood niet meer gespeeld thuis.

Ik wil weer verder lezen, maar ik kan me niet concentreren. Waarom zegt mijn vader er niets over, dat het vandaag een jaar geleden is?

We zouden samen naar de duinen kunnen gaan om bloemen neer te leggen. Met z’n tweeën, want Douwe is er zoals gewoonlijk niet. Sinds hij zijn eindexamen heeft gehaald, is het leven één groot feest. Ik heb geen idee waar hij elke avond uithangt.

‘Pap?’

‘Wat is er?’ Mijn vader kijkt op, met een plank in zijn handen. ‘Een beetje sneller, knul, dit weegt nogal wat.’

‘Laat maar. Zal ik je helpen?’

‘Was je niet aan het lezen?’

Ik kijk naar mijn boek. In de winkel trok vooral het omslag me. De jongen op de cover deed me denken aan Benny.

Het is een spannend, historisch verhaal over een zwarte jongen in een Amerikaans dorpje. De Ku-Klux-Klan zaait daar haat en ik ben net bij een scène waarin huizen in het dorp in brand worden gestoken door leden van hun groep.

'Wat lees je eigenlijk?' Nog voordat ik kan reageren, trekt mijn vader het boek uit mijn hand. Zodra hij de illustratie op de voorkant ziet, lijken al zijn spieren zich aan te spannen.

'Waar gaat het over?' Mijn vaders stem lijkt die van een ander.

'Over de Ku-Klux-Klan.'

Ik voel dat ik iets verkeerd heb gedaan. Mijn vader wil niet aan Benny herinnerd worden. Het noemen van de naam van de beste vriend van mama is taboe.

Terwijl ik tientallen vragen over hem heb, nog steeds. Waarom Benny niet op haar crematie was en waar hij nu is, maar ik slik mijn vragen altijd in. Nu ik mijn vader zo gespannen zie staan, snap ik waarom. Ik had het boek lekker op de plank moeten laten staan.

'Pap…?' vraag ik zachtjes.

Mijn vader kijkt me verwilderd aan. 'Ja?'

'Mag ik mijn boek terug?'

Het blijft even stil, maar dan gooit hij het naar me toe.

'Goed…' Mijn vader knippert met zijn ogen, alsof hij nu pas weer weet waar hij is. 'Tijd voor koffie.'

RIVER

De zon schijnt fel als ik het centrum in fiets. Overal zetten winkeliers hun reclameborden buiten. Elk jaar ben ik weer verbaasd over de hoeveelheid pluchen zeehondjes en miniatuurvuurtorens.

Terwijl ik mijn fiets voor de ijssalon zet, krijg ik een folder in mijn handen geduwd. Ik herken het paars-gele logo op de voorkant meteen.

De jaarlijkse Eilandrun in de zomervakantie is een enorm succes. Er is een speciale jeugdeditie, die in de ochtend plaatsvindt. Op de folder staat dat er dit jaar zelfs geldprijzen te winnen zijn!

Ik moet er zelf niet aan denken: twaalf kilometer hardlopen langs allerlei plekken op het eiland. Vorig jaar moesten de hardlopers langs de vuurtoren en door de weilanden, maar het parcours is elk jaar anders.

Het enige dat hetzelfde blijft, is de plek van de finish, op het strand. Elk jaar denken renners het zwaarste te hebben gehad als de eindstreep in zicht komt, maar dan is er die laatste kilometer nog, dwars door het zand.

Ik prop de folder in mijn broekzak. Ties en ik staan elk jaar langs de kant om bekenden aan te moedigen.

Bij de ijssalon herken ik een aantal schoolgenoten in de rij. Ik merk dat ik uitkijk naar de jongen van het strand, maar hij staat er niet tussen.

'River!' De hele rij kijkt om als iemand keihard mijn naam roept. Follo, een jongen uit mijn klas, stapt uit de rij en komt bij me staan.

'Wat doe je? Nu moet je weer achteraan aansluiten!'

Follo haalt zijn schouders op. 'Geeft niets, we hebben vakantie. Zeven weken vrijheid! Ik ga elke dag ijs eten en aan het eind van de zomer koop ik nieuwe broeken.'

Ik moet lachen om mijn klasgenoot, die het tegenovergestelde is van Ties. Ties denkt altijd lang na over wat hij zegt, maar Follo zegt wat er in hem opkomt. Op school wordt hij vaak Foollo genoemd. *Fool*, Engels voor gek. Follo is er trots op, zelfs de leraren noemen hem wel eens zo.

De rij schuifelt een paar centimeter naar voren.

'Welke smaken neem je? Ik trakteer.' Follo trekt zijn portemonnee uit zijn kontzak. 'Ik heb de boot van mijn ouders schoongemaakt voor twintig euro.'

Ik kijk verrast op. 'Wat lief van je. Ik wil graag pistache en chocolade.'

'Dan probeer ik die ook.' Follo begint uitgebreid te praten over hun boot, die De Golf heet.

Ik kijk naar de meisjes voor ons in de rij, die druk met elkaar in gesprek zijn. Ze zitten een klas hoger en ze staan bekend als enorme roddelaars.

Meestal interesseren roddels me niets, maar als ik hen iets hoor zeggen over een nieuwe jongen op het eiland, spits ik mijn oren. Gaat het over die jongen van vanochtend?

'Is hij knap?' vraagt het ene meisje.

'Nou… Hij is zwart.'

Nieuw en zwart, zoveel kunnen dat er niet zijn. Tegelijkertijd irriteert haar domme opmerking me.

Follo stoot me aan. 'Wil je een hoorntje of een bakje?'

'Eh… een hoorntje.'

De rij schuifelt wat verder naar voren.

‘Hij rijdt rond op een groene mountainbike,’ gaat het blonde meisje verder. ‘Hij heeft kroeshaar en hij fietst serieus op blóte voeten…’

De minachtende manier waarop ze het zegt, alsof hij een zwerver is!

Ik wil er net iets van zeggen als ik een jongen op een groene mountainbike voorbij zie fietsen. Hij is hier!

Ik bedenk me geen seconde en wurm me door de rij naar buiten. Follo roept me iets na, maar ik hoor hem al niet meer.

Met gym ben ik de allersnelste bij de 100 meter sprint, maar straks gaat de weg steil naar beneden. Dan ben ik hem kwijt, en wie weet of ik hem dan ooit nog zie.

Ik zet al mijn krachten bij en pak in een opwelling zijn bagagedrager beet. Nog voordat de jongen zich kan omdraaien, zit ik al.

‘Wat doe…’ Verder komt hij niet, want hij begint gevaarlijk te slingeren. We komen langs de winkeltjes. De pluchen zeehondjes lijken zich te vermenigvuldigen.

Ik houd mijn benen omhoog om mijn zolen van het asfalt te houden. De jongen kan niet anders dan doorrijden, remmen is onmogelijk nu we op dit steile stuk naar beneden rijden.

Ik klem mijn handen om de stang onder zijn zadel. Ik voel de frisse eilandwind door mijn kleren waaien en ik ruik zonnebrandcrème. Zijn shirt is helemaal opgedroogd.

Onder aan de helling knijpt de jongen alsnog in zijn remmen en we komen piepend tot stilstand.

‘Waarom deed je dat?’ vraagt hij.

Ik snap er zelf ook niets van. Ik deed het zonder erbij na te denken, maar dat is niets voor mij.

‘Je bent niet alleen nieuwsgierig, maar ook gek.’

Ik kan niet zien of hij kwaad is of vooral verbaasd.

‘Hoe heet je nou?’

De jongen lacht, zijn hele gezicht doet mee. ‘Gaat het je dáárom?’

Ik lijk vast een stalker, hoe ik zomaar bij hem achterop spring. Ik schaam me dood.

‘Ik moet naar huis, maar de volgende keer vertel ik je hoe ik heet.’ De jongen zet zijn blote voeten op de trappers. ‘Drie keer is bootrecht, toch?’

‘Scheepsrecht,’ roep ik hem na, maar hij lijkt me al niet meer te horen.

De buurvrouw kijkt verrast als ze de deur opendoet. ‘Ties, wat leuk.’

Ik weet dat mijn vader al maanden haar nachtrust verstoort, maar Sina’s ouders zijn een van de weinigen die nooit hebben geklaagd.

‘Sina is boven. Je weet de weg nog wel, hè?’

Het voelt gek om de trap op te lopen. Vroeger kwam ik hier elke dag. We zaten uren op Sina’s kamer of we klommen op het dak, om naar de ondergaande zon te kijken en chips te eten.

Voor haar deur twijfel ik. Maar als ik haar niet opzoek, zal zij naar mij toe komen. Dan kan ik Sina maar beter voor zijn. Ik schrok me rot toen ze net ineens voor het raam stond!

Mijn hand gaat naar de deur en ik klop drie keer.

‘Ja?’

Als ik de deur opendoe, schrik ik. Het is net alsof ik terugga in de tijd. Alles is nog hetzelfde als voordat ze naar het gastgezin ging. Van het bloemetjesbehang tot haar houten bureau onder de schuine wand met de plaksterren.

Sina zit op de grond voor haar opengeritste koffer, die propvol kleding zit. Het zijn allemaal felle kleuren, de meeste met een druk motiefje.

‘Ties!’ Sina kijkt blij op. ‘Welkom in de bende.’

Ze doet weer net of er niets gebeurd is tussen ons. Het is fijn en vreemd tegelijk.

Ik kijk naar de jurkjes en broeken. River zou stikjaloers op haar zijn, die klaagt wel eens dat de kleding die hier op het eiland te koop is zo saai is.

‘Mijn hele leven in één koffer.’ Sina trekt een schuldig gezicht. ‘Veel kleding, hè?’

‘Dat valt wel mee,’ zeg ik.

‘Je bent niets veranderd,’ zegt Sina.

Ik kijk naar de foto’s boven haar bureau, ik hang er een paar keer tussen. Ze heeft ze nooit vervangen, maar ze is hier natuurlijk ook bijna nooit.

‘Dat is mijn favoriet,’ zegt Sina, die me ziet kijken. Ze trekt een foto van het prikbord van ons samen op het dak, er blijft een hoekje aan de punaise hangen.

‘Op het vasteland hebben ze van alles, maar zo’n dak ben ik nog niet

tegengekomen. Kom.' Sina opent haar raam en maakt een uitnodigend gebaar. 'Eilanders eerst.'

Ik zet mijn voet op haar nachtkastje en klim naar buiten. Het gaat moeizamer dan in mijn herinnering, maar even later zitten we naast elkaar op het schuine dak van haar slaapkamer. De zon schijnt in een strakblauwe hemel. De hete dakpannen branden bijna een gat in mijn korte broek.

'Hoe gaat het nu met je?' vraagt Sina. Die vraag heeft al heel lang niemand gesteld, maar ik geef automatisch antwoord.

'Goed.'

'Vandaag ook?'

Ze heeft het onthouden… River is mijn beste vriendin, pap was met mama getrouwd, Douwe zit in hetzelfde schuitje als ik, maar Sina is de eerste die erover begint.

'Ik moet er al de hele dag aan denken,' bekent Sina. 'Dat het nu een jaar geleden is. Zijn jullie al naar de duinen geweest?'

Ik mompel iets wat van alles kan betekenen. Ik kijk naar mijn vader, die ik vanaf hier kan zien. Hij is bezig de planken op maat te zagen.

'Mijn moeder zegt dat ze je vader al in geen tijden piano heeft horen spelen,' merkt Sina op. Ze klinkt verbaasd.

'Hij… hij heeft geen tijd.'

Sina kijkt me van opzij aan. Ik voel haar blik meer branden dan de felle zon.

'Mijn ouders vroegen zich af of je vader eigenlijk in therapie is?'

River is al heel lang gestopt met vragen stellen, het lijkt wel of ik het ontwend ben. Mijn hoofd bonkt ervan.

Ik verschuif een beetje, maar krijg er onmiddellijk spijt van. De plek waar ik nu zit, voelt nog heter.

'Nee,' zeg ik. 'Geen therapie.'

Sinds het nieuws kwam, heb ik pap niet één keer zien huilen. Er was een psycholoog van de politie die nog regelmatig terugkwam, maar pap wilde niet praten. Hij wilde timmeren, koffiedrinken en vergeten.

'Hoe is het op het vasteland?' vraag ik om de aandacht af te leiden.

Het werkt, Sina begint uitgebreid te vertellen over de toneellessen op school, haar gastgezin en de vriendinnen die ze daar heeft gemaakt. Hoe meer ze vertelt, hoe verder ik afdwaal met mijn gedachten.

Sina heeft een nieuw leven opgebouwd. Over zeven weken vertrekt ze hier weer en zie ik haar een heel jaar niet.

Het was destijds niet voor niets dat ik haar brieven niet beantwoordde. Het scheelde me een hoop pijn van een nieuw afscheid.

‘Luister je wel?’

Ik kijk verward op. Heeft Sina een vraag gesteld? Of nee, ík had een vraag gesteld, maar ik heb helemaal niet naar haar antwoord geluisterd.

‘Ik neem mijn woorden terug, je bent wel degelijk veranderd.’ Sina lacht. ‘Je bent nóg dromeriger geworden.’

Ik weet niet hoelang Sina en ik op het dak hebben gezeten, maar als ik onze achtertuin in loop, heeft mijn vader alle planken doormidden gezaagd.

‘Ties…’ Mijn vader kijkt me lachend aan. ‘Je ziet eruit als een kreeft.’

Ik durf niet in de spiegel te kijken, omdat ik mijn huid enorm voel trekken. Vooral bij mijn nek, het koordje van mijn ketting schuurt pijnlijk over mijn huid.

We hebben heel lang gepraat samen, twee jaar samenvatten is ook best veel. Ik voel nu pas hoe erg ik Sina heb gemist.

Ze heeft niets gezegd over de onbeantwoorde brieven. Misschien wel omdat ze me geen rotgevoel wilde bezorgen, zo is ze.

In plaats daarvan hebben we uren gepraat over school, films, het strand en de Eilandrun. Sina stelde zelfs voor om samen te gaan kijken.

‘Waar heb je eigenlijk de hele middag gezeten?’ vraagt mijn vader.

‘Op het dak, bij Sina.’

‘Sina?’ Pap trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Is ze alweer terug?’

Alweer, alsof ze maar een dagje weg was.

‘Ze komt elke zomer thuis, pap. Er is een jaar voorbij.’

Een jaar. Nu moet hij zich toch wel herinneren wat voor dag het vandaag is? Maar mijn vader tast in zijn broekzak en haalt er een briefje van twintig uit.

‘Haal jij even bami, knul?’

Ik wil eigenlijk samen met pap koken, het lievelingseten van mama bijvoorbeeld. Maar toch pak ik het briefje aan en stop het in mijn portemonnee.

‘We eten met z’n tweeën.’